

den Slags kommer fra socialdemokratisk Hold og kalder sig de konsekvente Antimilitarister. De protesterer ikke af religiøse Grunde, men fordi de gør Indsigelse imod den almindelige Værnepligt. Loven derom vil de ikke underkaste sig, de stiller sig saa stejlt i deres Opraab, som ærede Medlemmer sikkert er blevet gjort bekendt med, at de heller ikke vil underkaste sig en Lov som den af den højtærede Minister fremsatte — hvis den bliver vedtaget. De anser det for at være en Vej, Ministeren har valgt for at komme udenom almindelig Værnepligt: at overføre dem til civilt Arbejde, og de vil da fortsætte deres Protest som hidtil.

Nu har man — den ærede Ordfører (Niels Petersen) gjorde det ogsaa — paa-beraabt sig, at der fra kirkelig Side er sket Henvendelse til Rigsdagen om at vedtage det af Ministeren fremsatte Lovforslag. Man „oplever jo immer noget nyt“, og jeg vil ærligt tilstaa, at jeg havde ikke ventet, at den nuværende højtærede Forsvarsminister her skulde kunne føre en Hær af 5 Bisper og 472 Præster i Kamp mod os, der ikke kan gaa ind paa et Lovforslag som det, der her foreligger. Men jeg vil sige til den højtærede Ordfører, der hentydede til denne Begivenhed, at saa vidt jeg kan forstaa adskillige af de Præster, jeg har talt med siden — og jeg har haft den Fornøjelse at tale ogsaa med en Biskop derom —, har de erklæret, at det ikke er særlig det Lovforslag, der foreligger fra den højtærede Minister, de tager Sigte paa — det Forslag, der foreligger fra Mindretallet, har de ikke kendt —, men de vil støtte det Princip, at man bør tage et rimeligt Hensyn til de Mennesker, der af Samvittighedsgrunde ikke vil lade sig uddanne i Vaabenbrug. Det er ogsaa det, Mindretallet agter at gøre, men Mindretallet vil ikke, at man, om jeg saa maa sige, skal dele de værnepligtige i to Dele, een Del, der staar under Forsvarsministeriet, og een Del, der staar under Indenrigsministeriet. Det forekommer mig, at den højtærede Indenrigsminister har nok at bestille i Øjeblikket og ikke burde have den Ulejlighed at tage sig af de Militærnægtere, der føres over til Indenrigsministeriet. Jeg ved for Resten ikke, hvad den højtærede Minister vil gøre ved disse Folk. Man har ikke givet saa meget som en Andtning af, hvad de skal foretage sig. De skal ansættes ved civilt Arbejde, men der er ikke gjort Rede for, hvori dette civile Arbejde skal bestaa.

Mindretallet har i Betænkningen hæv-

det to Bestemmelser i Grundloven, som vi mener, at man ikke kan se bort fra i denne Sammenhæng. Den ene Bestemmelse er den, der findes i Grundlovens § 79, om, at ingen „kan paa Grund af sin Trosbekendelse berøves Adgang til den fulde Nydelse af borgerlige og politiske Rettigheder“. Paragraffen lød oprindeligt saaledes, da den forelaa fra Grundlovsmusteriets Haand. Men man indførte en modsvarende Bestemmelse, som gik ud paa, at lige saa lidt som nogen paa Grund af sin Trosbekendelse kan berøves sine borgerlige Rettigheder, lige saa lidt kan nogen paa Grund af sin Trosbekendelse „undrage sig Opfyldelsen af nogen almindelig Borgerpligt“. Og her er altsaa Tale om den almindelige Borgerpligt, at enhver vaabenfør Mand er forpligtet til med sin Person at bidrage til Fædrelandets Forsvar. Nu sagde den ærede Ordfører: Det er ogsaa det, vi vil, og han anker over en Bemærkning i Betænkningen, som han synes har Adresse til ham, idet han anførte, at vi jo kan se, hvad der sker i Udlandet: man har i England og andre Steder henvist dem, der ikke er militære, til civilt Arbejde i Vaabenfabrikkerne o. s. v. Jeg ved nu ikke, om det er Meningen med det her foreliggende Lovforslag, at den højtærede Indenrigsminister skal oprette Vaabenfabrikker og overføre Militærnægtere til at gøre Arbejde der, men hvis saa er, behøver man ikke at henvise dem til Indenrigsministeriet, saa kan den nuværende Forsvarsminister sætte dem i Arbejde i Geværfabrikkerne eller paa Orlogsværftet eller andre Steder, hvor der forarbejdes Vaaben eller andet til Hærens Brug.

Den ærede Ordfører har imidlertid ikke Ret i at parallelisere det her foreliggende med, hvad der sker i Udlandet, thi vi har Fred her i Landet. Det er under Fredsforhold og af Hensyn til Fredsforhold, vi lovgiver om Uddannelse af vaabenføre Mænd til Hæren. Og her er Mindretallets Standpunkt det, at vel vil vi imødekomme dem, der anfører, at det af Samvittighedsgrunde er dem imod at blive uddannet i Vaabenbrug, med andre Ord, at de af Samvittighedsgrunde ikke ønsker at komme i en saadan Situation, at de ved eventuel Krig skulde være udsatte for at komme til at skyde paa deres Medmennesker, om det saa end er Landets Fjender, og vi siger derfor: Godt, saa undtager vi disse Mennesker fra Uddannelse i Vaabenbrug, naar det virkelig er af Samvittighedsgrunde, de protesterer mod en saadan Uddannelse. Men vi lader dem blive under